

הלוות פסח ביטן תנט

כיאורים ומוסיפים

וגם א שיכול הצעק להיכנס לשם. [והשדי חמד (אסיפות דיניכ מע' אבלות אחרות ס') בתב טעם נוטף לגוזת העציפורנים, שיש לחוש לחמץ שנכנס תחת העציפורן קדם הלישוט].

ואף את המלבוש העלון שלובש בעת עתק המצוות, בתב הקפ החווים (שם) שיש לבדוק שמו מדק בו בעק.

[משניב ס'ק לוד]
[אפרילך יי' זי'ו³³].

(34) ואולם לגבי ערבות שלשיין בהן חמץ כל השנה, התבادر לעיל (ס' חמץ ס'ק מ') שיש להחמיר שלא להשרות חמץ בהן בפסח, ואין לסמוך על ניקוח והגעלון בחמץ, ואפילו כשונן עשוויות מהותיכא אחת ואין בדין טוקים. ובמקרה לך צין בשעה זאת שם (ס'ק ב') את דברי הרומי'א לעל (ס' תנא סי' י), שהנו שלוא להשותמ' בפסח בעבורות שלשיין ההן כל חנונה אפילו על ידי הנגילה, שמתניתמת בדבריו ממשמע שהוא נן אףלו בעשותות מהותיכא אחת.

[משניב ס'ק לוד]

ובקצתה שללים קני שבות³⁴ וכו', ושרי בפקות מצעה³⁵, (35) ובעתם הרבר שאח' החכמים להוציא כלים בשבת [ומיום טום], כתוב לעיל (ס' שכ' ס'ק ב') שהוא מחמת הטורה שבדור. ואולם (36) לבני אמריה לנבר' לזרוך מזעה במלאכה ואסתודה מן החטורה, כתוב לעיל (ס' שע' ס'ק ב') שהחלה היה כהרומ'א לעיל (ס' ריש' סי') שכותב שאף שיש דעתה שהחלה זהה, מימ' להלכה יש להחמיר בדעת רוח והפטוקים שאסודה ואית.

[שע'א'צ' ס'ק מוב]

שרה לא לזרוך יומ' טום' באחר שבקבר לש בקען³⁶ וכו', הפה משונה ופקוליק גם את קאן גדרעוץ³⁷. (37) אמנם לנב חמץ הדבק בכלים בערב פסח של להיות בשבת, כתוב הרומי'א לעיל (ס' תמ"ד סי' ג') שאם או' אפשר לרקח, יש להחמיר מעט כדי להזכיר את החמץ, ובירא המשניב שם (ס'ק ו') שאף על פי שזהו קעננות. בריצוף רוחות וחצרות, שבן אכן יש מודרך ברכפת אבנים עפר הבולע, ולזכריו יש לדין שכואן מודרך ברכפת אבנים גדולים שבין אבן לאבן אין הרבה עפר הבולע.

[משניב ס'ק כ']

ונקין שלא לקטן הפטוצות במלים³⁸], (26) ולגביו קצתם המצות במוי פירות, ראה מה שכותב הרומי'א ליקון (ס' כס' כס' ב' זי'ו³⁹).

[משניב ס'ק כ']

אלא אם אוקה שלשה אוקה גמ'ין⁴⁰, (27) ובומרינו, כתוב הקפ החווים (ס'ק מות) שאין נהגים שהלש הוא האופה, אלא אחד לש ואחר אופה.

[משניב ס'ק כח]

אין לשבך בחייב שלא במקום מדורן⁴¹, (28) וכך על פי שכותב השער לעיל (ס' תה'ה ס'ק) שמוטר להשליך חמץ קרים וכן איסרו למקומות שהעורבים מעדינים שם, שכן שטוכים על קר שהערבים אכלו, והרי בחר מבואר בשער לעיל (ס' תל'ג סי' ו' המשניב שם (ס'ק ב') שהערבים מצויים בה, בירא עטיז' (כאן ס'ק ה' ובסי' תה'ה ס'ק ה') על פי המבוואר בשוע' לעיל (ס' תל'ג שם) שלגביו ראי חמץ אין לסמוך על קר שהערבים יאלחו אלא כשמונח במקום שאינו שלן, אבל לגבי חער שהויא של שעבור על החמץ המונח בה, אין לסמוך לגבי ראי חמץ שהערבים יאלחו בין שאין ספק מוציא מיד ורא, והובאו דבריו במשניב שם (ס'ק ח').

[משניב ס'ק לא]

דב' בן אין גבלים בפרק ע'ו⁴².

(29) וכך שלעון אישור שפכת מים בשבת למקומות שאינן גבלו'ם במקומם, כתוב החשיע לעיל (ס' שע' ס'ב) שרשות של בנים בולטות את המים והשפכים עליה, בירא הממחיש (כאן) שאכן רשות אבנים בולטות. אך אין הדברים גבלים בה כל קר מהה, ויש לחוש שייחמיצו בינו'ם. ועוד, שכותב המג'א שם (ס'ק ט') שבשבת היה קלא מividet נאלם במשניב לעיל שם (ס'ק ב') בתב שהחשיע' שם דירך ברכפת אבנים קעננות. בריצוף רוחות וחצרות, שבן אכן יש הרבה העפר הבולע, ולזכריו יש לדין שכואן מודרך ברכפת אבנים גדולים שבין אבן לאבן אין הרבה עפר הבולע.

[משניב ס'ק לב]

אש אין עלייה בזק⁴³ [ר' לפ'ם קשע'ה רקה נדך עלייה בזק⁴⁴]. (30) ובשנשארה חתיכת בעק על המקל שחוואי אותו מותנהו, דעת החוויא (הרבנן קלין' בשמו אורה רבו חיב עמ' ל', וזה חות שני פסח פירב ס'ק ו') שיש לחוש שנבען החמץ במקל, ואין לחוש המשמש בו יותר בשעה זו, והוסיפו, שמי' אין לחוש לחותות בעק קענות בשיעור משוש' והובוקות על המקלות.

(31) ומוטעם זו, הקפיד החוויא (וריבים והנאות פירז את ג' וורה גם בקורץ אגרות חי' סי' קפה אור' ט') שידיו מי' לישת המעות מועלן, שעל גדי זה מהיה העיטה יבשת ולא תורק כל' העיטה ולמקלות שמכניסים בהם את המצות לתנאה.

[משניב ס'ק לא]

והוא סדרן שאריך לרוץ זי'ו⁴⁵ וכו', אך פרבק בידיהם עעה⁴⁶. (32) ובשורץ ודי, כתוב הקפ החוויא (ס'ק ס'ב) שירוח אונן עד המפרק. ועוד כתוב, שהלש את העיטה חזרה להשלות את במו מעל הזורע עד המפרק, שמא ודק בו בעק ולהאר מון יפלל לטור העיטה.

(33) וכשבחיקם יודים, כתוב הקפ החווים (ס'ב) שבדק גם תחת השפורותם שנא נבדק שיטה. והסמא דחוי (ס'ק ח' סי' ד') כתוב, שהעתיקים בעיטה צרכים לגוז את ציפורני וידיהם קודם התעתקותם, בין שהעיטה נכנתת תחת העציפורן ומוניבשת ונופרת, ובין מה שכותב הרומי'א לנבי כלים שלש בחם, שיש להקפיד שלא תהיה בחם

[משניב ס'ק לוד]

קה געטו לאפיקות רשי' לעוקדים קעצמו⁴⁷.

(39) אמנם שכותב השער לעיל (ס' שע' ס'ה), שמוטר להרוח כלים בשבת לזרוך החזב. והסמא דחוי המשניב שם (ס'ק כ'), שנם בלילה שבת מותר להזריח לזרוך מחר. עוד כתוב שם (ס'ק כה, שם' באונן שורייך רק לכל' אחת, ממי מותר להזריח הרבה, בין שובלם וראיים לשימוש).

[שע'א'צ' ס'ק מות]

שאי'ן בכל' וקי' בונית בעק בזק⁴⁸. (40) אמנם, המשניב לעיל כתוב (ס'ק חמץ ס'ק לא) שנם לנבי חמץ פחות מוכיות, דעת הרובות פוטקים שיש חיב לבגער, אם הוא ראוי לאכילה. קצת.

הילכות פסח סימן תנט

הלו יטילם (ט) לזכון (לה) או יונס לפבורי (ימ) (לח) שניאפה הפקץ שעלווהם. והערכות שאפשר להחדר בברוחן, מפְרָטָה שִׁמְנָן תַּנְתֵּן נֶזֶן בְּאַרְכְּפּוֹלָה כִּי שְׂמָךְ שָׁמֶן כִּי גַּמְרָא כִּי
בְּהַסְמִיךְ שְׁמַנְיָה מִפְנֵי שָׁמָן מִתְחַמְּפִים וּמִחַמְּצִים אֶת הַעֲשָׂה. (כו) אַלְאָ יְהָא לְהָ כָּלִי אַחֲרָ מְלָא מִים
שְׁתַקְשֵׁף בָּו: הַגָּה וְקִיָּה, עֲבָרָה (כו) וְלֹא צְנַחֲהָ זְרִיכָה. מִפְרָטָה (יבכ' פ'ה): לִימָם לְשָׁ (כח) אַחֲרָ זָמָן אַסְרוֹר
חַמֵּץ. (כט) אַלְוָ הַמִּים עַמְּ שָׁאָר הַמִּים שְׁרֹחֲצִים בְּהָם הַעֲרָבָה לֹא יְשַׁפְּכָם אַלְאָ בְּמַקּוֹם מִדְרָוָן.
(ל) קָדוֹר שְׁלָא יְתַקְּבָּרוּ (לא) בְּמַקּוֹם אַחֲרָ זִינְחִימָן: הַגָּה (לב) וּמַלְאִים שְׁמַתְקִינִים בְּהָם הַמִּצְוֹת וְסִפְכִּין שְׁחוֹתְכִין
בּוֹ כַּעֲשָׂה, גַּאֲרָם מְפִיד (לה) בְּשִׁעַת (ו) עֲשֵׂה שְׁלָא יְזַבֵּק בְּהָם סְבָקָן, וְלֹא חָרָשׁ שְׁנָה וְדִיחָם וְוִינְבָּס סִיבָּב לְחוֹדָה
וְלְסִגְעָן בְּהָם בָּעֵם שְׁנִיתָה (מִרְאִיל). וְזַהוּ אַדְרָף טַפִּי מִמְּהָ שְׁנוּגָן לְגַדְעָה. כִּי אֵי אַפְשָׁר לְקַזְקָזָן סִיבָּב אַלְיָזָר גְּרוּנָה;
וְסִפְחָמִיר, גְּרוּן (לד) וְאַסְרִיקָה (טמ) (וְדִינָן רְאֵי). וּבְיוֹמָתוֹב מִפְרָט לְעַשְׂוֹתוֹ (לה) צְלִיָּה אַינְרוֹהָזִין, וְאֵם אַזְנִינוּהָזִין
לְהַזְלָה (טז) לְזַכְוָן (לה) או יְנָסֵם לְפָבּוֹר (ימ) (לח) שניאפה הַפְּקָץ שְׁעַלְלָהָם. והערכות שאפשר להחדר בברוחן, מפְרָטָה שִׁמְנָן תַּנְתֵּן נֶזֶן בְּאַרְכְּפּוֹלָה כִּי שְׂמָךְ שָׁמֶן כִּי גַּמְרָא כִּי

פאר היטב

ו-סמכה אין צריך לדרישה. דרישות מוקרייל: (ט) "צוקן". נקבעי אומם שקייר
למשה מן סאים ולא צפוף למלחה. מוקרייל, ו'וח'': (ט') שיאפה. ורקנו
באוורו פנור שף-פק לאפקה, וכך להסיק מפדרש שפכבי גלים אלו, ח'י. ומימ'
אסדר לאכלי הפזק סחוא ד-צאנד השגיא וכפודים לא נאפק יפה, מוקרייל. וכי
המייא: גניל שיפטל עטמץ קוטם שיחטני או אין הפלים עם הפזק בטענה
לאו', ואם צאנד לאפקת שגית ביטח פשעא דשטי לבריטין, אכלי אסורה
בדת קריין וככמ' אינגרהן, דבל שאעה מאתקפה מהם כפנור ראה'יב נונגעת
בעטה איזה צריכה לאן כל נבדיך אין לאולר, אקרוניס. וכן השמונג שלא
לצון סידים בשעוסקים קלישת בעטה ובן ניל, ח'י, ע'ש: (ט'ו) עשייה. ובכוב
שפאנ-אברטס: דלא כמו שטפאלין קעילס שליא לא נאפק עד אחר עשייה, כי
אעפאי שאנן שווין שעור מיל מפל מקום לא-קוחלה אסורה, לבן צעמד אסעד על
טביכון שיגור טפידי כל קלי בשעת קענותו, עד פאן. ו'וח'': (ט'ו) ידידין.

לשנה ברכיה

שער הצעיר

פרגונים: 1. גלגלי שפירים שמנקבים בהם הפתוחות (נקרא פהיים ימקודם).

A small icon of a cardboard box with a package inside, representing delivery or shipping.

Torah-Box.com

diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְכּוֹת פֶּסַח סִימָן תְּנַט

הנדבק בהן באחררכם בתבשיל מתחמן פורצי רום אל עוביין;

פרק ה' ט

לונרמן, קמ"ש סמי שכינן: (ט) סדרק. יש בזאת ששלטן והעמלה בקס של מפקחת, אין שעוושון אפילו חלקה בפי שתחנוך, כי וקרנותו ואחר כל עשה ועשה יידים גינוי ונטפל בעזה ונגנו בפה, אאייך לא מיר בלא קפסק. וכשליה בתב דכוןו שביבן ב' בלים ומידר לישה הרשותה היה מוכן אסדור לרוחץ סקל טיטיב ועשה פשנינה: מודר בלאי שוי ובן חזרו בלבלה. עבד. וחוזי בתב דלא ראייתו נוקניין פן, דא"ב בון צחאה לעזה ודקינה לדקירה נמי יוש לחש, עיש עד לא נקעה גורה למלאכי השלתו. וכן ראה לי דזקא זבלין חרוצין שוק זה הבילו לקפהון, אכל של עץ דאי"ל לאחורה שלוא הא בא בעזין בסיס מנקיטה לא שיך זה. ובtab קומוריל שאן להמתיח ללווש שבניה עד אשר השק הפטור שנית, ובבי ירוחץ סקל וכבל בפלים. חtab מקוריין: איזו שפנות קפהון דיטים גידי וקן אותו שתקון התוצאות: מדין אריך להחליף בין שפנות קפהון דיטים גידי וקן אותו שתקון התוצאות: מדין אריך להחליף בין לישעה לליישעה. ואם עושה על דף בלא נס דון ריש נקבים ברך אריך ולסתם שלוא יכנס כה קצק. וגם מאהנה לא יתבה סרך או סרין. וצ'ל טיטן תנא ספיקין ית. ואיזו חtab קוטוב יופר לעשותה המצות על דף מלששות על פרין, ובtab הטיטי בזקון תחג סיך ה, עיש. ווועלום נונגן לעשות על פרין. ובי' שרבר שלחננות איזום קולקים: (ט) אטער. אכל גאנדרצמר שריר, מ"א. וברידנד קבל עזין זילא אפור, חזי: (טל) גאנרטה. ווועטמא אחרוינט לאסדור פרידענד. וככ"צ קפב: זילא גאנדרצמר שריר, אכל בלשוגן שיגי וקמב קמיא: היה בילש מסרווק לאפער. גאנדרצמר צהעה העזה. ועם'יש לילע סיך ב': (ט) קמה. ואם עבר וחוזק מה פופר שקר לאכלהן בך ורק שלא יטילםות לוחז דבר בלח, איזי משאום שלפענער. גאנדרצמר צהעה העזה. ווועטמא אחרוינט לאסדור פרידענד. וככ"צ קפב: זילא גאנדרצמר טכק, ערוץ חיטי הנקמה אחרוינט. וברידנד אך אשעמו לוחז דרכו לוחז. ואיזו גאנדרצמר צהעה העזה. זילא גאנדרצמר צהעה העזה, מ"א. אמדר אל עשה בשרו ספערוין פעל בשלטן ואפר גמר גליהעה יכברו הפקום. אחר כל עשה יידים גינוי והספל שלשין בה, ובשא"א יתן על חווינו מים צונגן על כל גודתו, מהריילו: (ט) מנקטה.

משנה ברורה

הנ"א לנו לכא אסור: **ה** (מא) **קצת מפרקת.** אכלו (**בג**) לש' בזמידר'. מוסמךנת אחרוניות (**טג**) לאסדר באכילה אם שקה קל-בק' בחקה עז' עד שעוזתפה געטה, והיא סדין בלש פטוח לפנור, המכדר **טנטעריך א:** ר' (מכב) לא יוציא ביה קפתה. לפי' שאחו הושפה ציינעה נולשה יפה ונסאר מעת בעין הוועסה, ושפא לא' נאפה אויתו קפתה (**טגה**) וויש לחש שפאו בשל במרקג העורה ווועטמאז: **טטיג א:** אלא עוזעה. חמבי אחרונותים (**טג**) דארם אחר יעשרה העזה צויאק-העזה, דהוואר בעצמו אי אאנשר לו ליליש שפי אסות כאחט לכתתחה אפלו רגע אחד, וכדרעלעיל בסעיר ב, ומכל מקום בידיעבד אם עבר ועשה אדם אחד אין לאסור [**טג**]: (**טז**) **ויערכטה ובר'.** אמת אי אפשר לו לעשות עוד עזה געה, אין אסור להוציא געם מה שבעה ברכבה, רק קהר שלא יון אונטן מהות בדker לחז' [אחרונות]. מילום ברעכט אם געלו וויז הטעיל, הקפימו האחרונותים (**טט**) להפיר, שמוי אין דווע בזדא שפשאר בעפה (**טט**) געם בדערן, ואיך אט נסאר אפער געפה וויללה זפה. חמבי קאחורוניט. שטעריך לזרען לבער כפרוריין מעל פאלטן אמר בל עשה: מההקמה. **לכן** אווחה המודר געם (**טט**) לא קרב אל העשות מההקמה.

שער הרצין

(מ') פָּנָן-אַבְּרָהָם, גָּמִירִי שָׁעֵן הַעֲפֶרֶם רֹדוֹה לְפָרִים, גַּשְׁוֹט. עַצְן אַלְיהָ רֶפֶה: (נ') פָּזָן וְשָׂעָא: (ס') שְׁחַמְמָץ מְכַבֵּץ מְפַבֵּר לְפָרֶר [אהרוניים]: (ע') סְיָר
בְּפִין תָּגָן וְאַלְיהָ רֶפֶה פְּרַדְּרָמָדִים, רְלָא חַקְעַנְקָבָן⁴⁶: (כ') אַקְרָבִים בְּדִין נְרוּבָם: (ל') קְבִיחָה וְחַקְעַנְקָבָן וְלָלִין רֶפֶה וְפְּמַקְעַדְרָם וְשָׂעָא:
(ג') וְמַסְתְּקָרָא דָּעָן יְשָׁרָה הַוּמָה בְּשָׁוָגָן, עַק בְּחֵחָן: (ה') קְרַעַנְקָבָן וְאַלְיהָ רֶפֶה וְחַמְדָמָשָׁה וְתָבָרָיָה: (ע') וְקִידְעַז שְׁגָשָׁא
בְּהַקְמָת שְׁלָאָר אֵי דְּרַבְּגָד כְּמַגְלָה לְחַמְשָׁל, וְדְרַמְבָּאָר בְּסִיפְןָן⁴⁷, וְנוּתְבָנוּ הַפְּרִימְבָּנִים וְהַבְּרָזִין: (ב') אהרוניים:

פרק ג' : מושגים – אוניברסיטאות – היבטים

www.ijerph.org

ל קומביין בפרק ה
שלא כוונת קראיש
לאוצר כל קורתה
הנישן

שערית תשובה

בבדורי פטור אן: [ב] מהקפתה. עבה-היט. ותפקיד ברכיש דן שם בערך שאריתנו נצאות אפרוחת בכתה שמי' נקדרים שם קומח וטלת קומלאו הטענות מאבק זקמה עד שם היה עילן בידנו כלבושו יהלמא אבן. ייש שלא נהרים ובשלו איטם, שטנאי היה אריך לעבר פערן דוחמלה לילךרי עילקם שעמצעות ואקסרים, אנטם עשה שצבר הקפה והשאלה אל תלמידים. לא, שפיה קפוקות: פאן, אם מוחלחה בא חזרו אבן ספקה שעיר' טפאה לכלל חמוץ קשינעל לטיס או לזרק מחתמת מוטס שעורו שנבלל חיו ליטס, קוראה לפיקרים: שיטין, אם קשינעל שלטס אם כהונת העמיה בכירין בצלעת רתימתה שרולין פראז'ען עשו שהא דורך דילטעה, ואם השען בכיש' דעת לר' בר' ברקדים דאן בולע בכיש', וט' אאנ' קשאָה בער' זיין, וכמכ'ש אם נזקנין רבכשדים. דורךאָה כבבואר ביז'ס צפון ק. ובם שבעת הווא ט'ג', וכמכ'ש אם נזקנין רבכשדים. פחתה כל כי קפלות און קומפנד בעכלים, עיש. רדחה שבת שפאי' לההטמאש בפפהה יאנ'ן בשאל נגידו קאָזק שעל קיד' וקחו' ניד או פפהה בעעפיכ' קינה מוקום לחש שלן גאנ' דוח' דיאָזק דרכו למיטזק. דטסתקאָן לאו ברישאי' זקנן. שעירינן ואותו האבן מאנ' פיע' המבנה וווען אומת שדאָה בורוד הניט. וען בולני פֶּפֶּר מטען דרי'ע אאנ' גבל' קשוחה על גאנ'ן ה' ה' פֶּסֶּקֶן לאָזֶן לאָלֶל הטעין ציק' ה', עיש. ווועולם נוֹזְגַּן לעשות על פרידן, לפי שידר יש' לילאָא אפור, ח'ז': (כ) מנטה. וקעטט אפרוזיס לאָסֶר קדרענד. וכוכ'ץ קעב' לאָפָנער. גאנ' זוקאָה קשלוחה תעעה. ועם'ש' ליטיל סיק' ב: (כ) קמיה. ואם עט' שלילעטן אינו מומצן פֶּקֶן, ער'ס חיטס' קפוקה אונרונין. וקידענד אָף שיטטמו' (כ) קשעה. ווועאָה עי' אדרס אחר, ראנט אונד איראָן לדוש ב' שטוח וללהעטק יאנ'יבבדו בעקבום. אמר כל עשה דידית יוֹרֵה והספל שלשין בה, ובכשא'א יונן חולוך

משנה בר

קקדם שheimerין, או יונן סכלים עם הקבץ (טט) במתנה ל'cker(ז).
(לט) שלא היהה בה שם ג'מעה(ז) וכו'. ואפללו על שפת הפלוי
ששלש בו (ט) לא היה בו סדק, ומזרק שנפיק בשפטו, כתבו
הפהוקים דציריך לתחריב הסרק וילדרו זפה ולחגעל ולסתם
הפסוקים וילקוטם להשווותם יפה, או ניקיוחו ברוב אכבע גדי.
שיגנס מעד לנקות, אבל לא נרכיב עליי תחיכת נחתת במלטרים,
שהחמצ נכנס תחת המסמר, אל-אדם-בן ידريك הוחשת על-ידי
התהתקין. גם בפראזה שורדים לא יהא בו סדק או קריין(ז),
וכן על הדך שעוזניין ומגלין עלייה המצות אס-בן אריך ש'הא
חולק שלא סדרים וחריצים, ואם יש בכם נקבים צריך לסחמו,
שהבזק נכנס בהם. ויש שטורן משעם זה עיל סדין, אכן על
הסדרן גס-בן אין טוב, שבזק נקבע בכל שעור מיין. ולתקבם לעבר השנינו
שיחסלים בחרישים בחלקן גם-בקון, ועל-בן יותר טוב (ט) לערוך על חף חלק.
(ט) אינו מושל גם-בקון, ועל-בן יותר טוב (ט) לערוך על חף חלק.
ואנשי מעשה נועגין לצפות השליחות בטס של ממכוח מלך או
על אכנים בלאין, גם יש שפקולין קנו-גאלע-ער-העל-צעדר
שפחפני בטס של מוכחות או בועל וכוכית: (ט) בכת אקו. וטוב
(טט) לערוך שלא להמיד אף על בגד-אכאר, אבל פרדריך בכל

שער הרצין

(מ') פָּנָן-אַבְּרָהָם, גָּמִירִי שָׁעֵן הַעֲפֶרֶם רֹדוֹה לְפָרִים, גַּשְׁוֹט. עַצְן אַלְיהָ רֶפֶה: (נ') פָּזָן וְשָׂעָא: (ס') שְׁחַמְמָץ מְכַבֵּץ מְפַבֵּר לְפָרֶר [אהרוניים]: (ע') סְיָעָן בְּפִין תְּגָן וְאַלְיהָ רֶפֶה פְּרַדְּרָמָדִים, רְלָא חַקְעַנְקָבָן⁴⁶: (כ') אַקְרָבִים בְּדִין נְרוּבָם: (ל') קְבִיחָה וְחַקְעַנְקָבָן וְאַלְדִּין רֶפֶה וְפְּמַקְעַדְרָם וְשָׂעָא: (ג') וּמְסֻתְּרָא דָּעָן יְשָׁעָה הַוּמָה בְּשָׁוָגָן, עַק בְּחָ'ו: (ה') קְאַרְבָּהָם וְשָׂעָא: (כ'') חַקְעַנְקָבָן וְאַלְיהָ רֶפֶה וְחַמְדָמָשָׁה וְתָבָרָי: (ע'') וְקִידְעָשׁ שְׁנָשָׁא בְּהַקְמָת שְׁלָא לְאַרְבִּיגְדָּס נְגַלָּה לְחַבְשָׁל, וְדְרָמְבָאָר בְּפִין חָסָן⁴⁷, וְנוּתְבָנוּ הַפְּרִימְבָּנִים וְהַבְּרָזָן: (ב') אהרוניים:

él (France) : 01.80.91.62.91
l (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְבּוֹת פֶּסֶח סִימָן תְּנֵט

ב'יאוריות ומוספים

שבריעם אם כיבסו ולא התריר את התפירות, אין להחמיר בדבר.
אולם אם לא כיבסו כלל, והדבר היה בימי דפסח, יש לאוoso.

[שעה"צ ס"ק נג]
ילא בחיק'ין⁴⁴⁰.

(46) שם (ס"ק כד) כתוב, שרוב העולם נהוגים לעורך את המצות על גבי סדרנים, בין שרוב השולחנות אינם חלקים.

[משנ"ב ס"ק מא]
אבלו ל"ש במקיד⁴⁴¹.

(47) זהחויא (אריך סי' קבא ס"ק יב ד"ה ואם) ברב, שאף שמצוד הרין הדבר מותר, מימי משה קנס יש לאסור בשלש במודע ותחת המשמש, או בכנדר פי התנור, ולא אףה מיד. ואם לש בשוג, יש להקל בשעת הדחק. והוסיף, שאמנם יתכן שהחינו ודוקא כשהארינו שלא הכספו פנוי הבצע, אבל בשלא ראיון, הדבר אסור מעד הדין (שונה הלכתות סי' ו-ז)

[משנ"ב ס"ק טב]
לשא לא גאנפה אוֹתוֹ קְמָה יְבָה⁴⁴².

(48) שבן באופן שבודאי נאפה הקמות יפה, כתוב לקמן (ס"י הטע ס"ק ח) שהערוב במימים אינו מחמיין.

[משנ"ב ס"ק מו]
בן יונח נשלא יטן אוֹתוֹ קְמָה בְּזָכָר לְח⁴⁴³.

(49) ואף על פי שבכתב השועע לקמן (ס"י ר' טסו סי' א) שודקו של אדם מחמיין, ושלכן אסור למלוט את החיטים ולהניחן על גבי מוכתו, ואם כן איך הותר לאככל מצות אלו וללעטן בפיו, החברар במשנ"ב שם (ס"ק א) שלא אסור לששות כן אלא בששהה את החיטים על גבי המכה כשיעור הילוך מיל. כמו כן הוסיף בשעה"צ שם (ס"ק א) בשם האידר שם (ס"ק א), שהשהייה בזומן הליעסה אינה מחמייה, ואפיילו אם ימלוט בפיו כל היטום, כיון שהוא משחת בתפקידו את החימוץ.

ולגביו שריית מצות בפסח ובישולן (ס"י תנ"ה סי' ז) ובמה שכחנו שם. ראה במשנ"ב לעיל (ס"י תנ"ה סי' ז) ובמה שכחנו שם.

[שעה"צ ס"ק טט]
קדילךא בפ"ם תעג⁴⁴⁴.

(50) שם במשנ"ב (ס"ק ח) כתוב בטעם דבר, שビין שהמצה מפסקת בין הקמה לבין האור, בהדי אותו קמה לא נאפה יפה.

[משנ"ב ס"ק לח]
או (בן הכלים עם הקצק במקנה לנקיון).

(41) והמעשה קניין שבו מוקנים מהנה לבני, כתוב לעיל (ס"י תנ"ה סי' טו) לעין נתינת חמץ לבני, שהוא על ידי הגבהה, והוא שאי אפשר להגבהו מוקנה אותו על ידי משכבה, ובשעה"צ שם (ס"ק לח) ציין לדרכי התוטס בעז (עא, א ד"ה פרדרשנ) [שם כתבו, שוגם מי שסביר שנברי קונה דוקא על ידי נתינת כסף, מה שאין כן לגבי נתינת מכירה שאפשר לקימה על ידי כסף, מותנה שבה הרוי לא ניתן כסף, לכל הדעות קונה הנברי במשכבה או בהגבחה].

[משנ"ב ס"ק לט]
שלא יתקה בה שום געטא⁴⁴⁵ וכו', אלא אם כן יקצק הפתוחה על ידי הטרקה⁴⁴⁶, גם במקנה שורותם בו הפתוחות לא יתקא בו ס"ק או קריין⁴⁴⁷ וכלה, ולחפקם לעבר השרני אינו מועל גט-זון⁴⁴⁸.

(42) וכן לגבי הנוהגים לאופות מיעות מוכנה, כתוב הוף החיים (ס"ק עז) שעירבים להיוור שיתהיה המבוגה חלקה למגדיר ללא שום גומו או סדק [והו סוף], שבכל שערו מיל יבדקו היטב את כל החלק המכונה, כדי שלא ישאר בזק דבוק בהם כלל.

(43) ואף על פי שלגבי שאיבת חממים, כתוב לעיל (ס"י תנ"ה סי' כה) שלכתהילה טוב להיוור שלא לשאוב בכל נחשות, בין שנזחות מוחמת את המים, מימ' לגבי לישת הבזק כתוב שם שנוגנים ללווש בהם אפיילו לכתהילה ולא חוששים לחימום הבזק, וביאור בטעם הדבר, שודקו לנבי שאיבת המים יש להיזהר מבה, כיון שהמים צריכים צענןليل אחר, וכשהם בבלוי נחשות אינם מוצננים כמו בשאר כלם, מה שאין כן לענן לישה.

(44) ולגביו מקרים נשעלים ממנהים את המצות להבנין לתנורן שיש בהם גנות, והבזק עלול להוינס לתנורן, דעת הרראי קרליין (חוט שני פסח פ"ב סי' ק) שלכתהילה ש להימנע מלחשתחמש בהם, כיון שעורבה פעמים והקל בא לידי יר סולדת, יש חשש שהבזק המוחמן שבגומות נבעל במקל, אך בריעבד אין לאסור את המצות שנאפו על ידם.

(45) ואם עבר ולש בסדין שהפר אותו לעברו השני, כתוב לעיל (ס"י תנ"א סי' קח) שבריעבד אין להחמיר בדבר, ואפיילו ביום דפסח [שהחמן אליו מתבטל כלל, כמו שבכתב השועע לעיל (ס"י חמ"ז סי' א)].

ואופן המותר לכתהילה לוש על סדין שכבר לשׂו בו, כתוב לעיל (ס"י תנ"א שם) שייבסנו כיבוס גמור [במים חמימים ואפר, ועל ידי חביטה עליין], וגם יתריר את התפירות שבמצועו, והוסיף,

חלהות פסח סיון תשע

תס' דיני מצאת המצוה, יבו ז' סעיפים:

א) *אין לשין (ב) *מצחת (ג) מצווה

שערית תשובה

לא יקרב אל העסות עד שזקקה מלובשו מכך וידין יגידו תחלה:
 (ט) מזינה. מה שאין כן בשאר מזינה אצ' שטרו, אף יישראאל קרויזים
 לא קלחום ולא שפאו יפל' מכם לתוך טבחן ולאו אונזען, וגם קבאי יש' ס' ב' ג' ח' א' ג' ח' א' ג' ח' א'
 שאר עזקה שולחנאותה הקפוץ אף לא כל שפאה נמלת שאם דלאו מטלקי' היל' ג' ח' א' ג' ח' א' ג' ח' א'
 בפרק ואו אודעתה. וכן לנטמ' שבכעה'ג משמע שיש לאס' לפי שערק מחייב ולפכים נטע' קפה לשונם ורש' שם מאחו' אקט' וונשא' שער' צי' אם להלחת
 גרג' וונטמאן כ' כי יש' שמ' למיטני העסונות תמי' גראטן ח' שיעשה קפה נטע' ח' גראטן ח' גראטן ח' גראטן ח'

באור הלכה

שער הצעיר

אוחזנים: (3) עין מנג'אברם ותק'יעלב. ובחק'יינע מסכים עם חט'ז דלקתלה אין כדי פנקוד על-ידי גטו: